

Tit - Comentarii Jean Koechlin

Regăsim în Epistola către Tit subiectele care ne-au preocupat în 1 Timotei: rânduiala în adunări, învățătura sănătoasă, opusă celei a falșilor învățători, roadele acesteia în purtarea celor credincioși. Pavel i-a dat lui Tit răspunderea de a alege și de a rândui bătrâni (la plural) în fiecare adunare (Fapte 14.23). Suntem departe de principiul atâtor Biserici în care un singur om cumulează aceste funcții și, de regulă, ajunge să fie depășit de ele și să nu le poată îndeplini. Demnitate, seriozitate, ospitalitate, stăpânire de sine – astfel sunt trăsăturile morale indispensabile ale unui supraveghetor. Nu este deloc măgulitor portretul cretanilor schițat de propriul lor profet și confirmat de apostol. Trăsăturile, mai mult sau mai puțin acuzate, ale omului firesc nu sunt șterse prin întoarcerea lui la Dumnezeu. Unul rămâne mai înclinat să poarte o minciună, altul spre lene sau spre mândrie. Fiecare copil al lui Dumnezeu trebuie să învețe să-și cunoască propriile tendințe și, cu ajutorul Domnului, să vegheze apoi să nu le permită să se manifeste. Așadar nesupunerea! Cea a copiilor față de părinții lor (sf. v. 6) riscă să se arate mai târziu față de învățătura divină (v. 10). Și Dumnezeu nu recunoaște lucrările celui ce nu se supune autorității Cuvântului Său (sf. v. 16).

Alături de aceia care sunt rânduiți „bătrâni” în adunare (cap. 1.5-9), fiecare creștin, tânăr sau vârstnic, frate sau soră, trebuie să aibă o bună mărturie (v. 2-10). Îndemnul adresat robilor se aplică tuturor răscumpăraților Domnului. Puțini sunt aceia care nu au un șef peste ei și, în orice fel, fiecare trebuia să se poată numi, ca și Pavel, rob al lui Dumnezeu (cap. 1.1). Să fim „ornamente” care pun în valoare învățătura dată de Învățătorul nostru (v. 1; comp. cu 1 Împărați 10.4,5). Versetele 11 și 12 ne înfățișează harul lui Dumnezeu manifestându-se sub două forme: 1. aduce tuturor oamenilor o mântuire pe care n-o puteau aștepta prin ei înșiși; 2. îl instruiește pe copilul lui Dumnezeu, învățându-l să trăiască cumpătat în viața personală; drept în relațiile cu alții; cu evlavie în relațiile cu Domnul. Întreaga viață creștină este legată de aceste trei adverbe, iar ceea ce o susține este speranța care umple sufletul de fericire în prezent (v. 13; cap. 1.2; 3.7). „Dumnezeului nostru Mântuitor, ... marelui nostru Dumnezeu și Mântuitor Isus Hristos” (v. 10, 13; vezi și cap. 1.3,4; 3.4,6): acest titlu, cuprins în Numele lui Isus (Dumnezeu Mântuitor) ne amintește că noi îi datorăm Lui totul. Cu toate acestea, să nu uităm niciodată că El ne-a mântuit nu pentru noi înșine, ci pentru El Însuși (v. 14).

Purtarea noastră față de autorități și față de toți oamenii trebuie, în mod necesar, să fie deosebită de tot ce eram „și noi” înainte de întoarcerea la Dumnezeu. Și această amintire a tristei noastre stări de altădată este în măsură să ne facă „plini de blândețe față de toți oamenii” (v. 2; Filipeni 4.5). Departe de a ne ridica deasupra lor, noi putem să-i invităm, prin propriul nostru exemplu, să profite de același har care ne-a regenerat pe noi (prin spălarea nașterii din nou). În această epistolă, faptele bune sunt menționate de șase ori (cap. 1.16; 2.7,14; 3.1,8,14). Sub pretext că ele nu au valoare pentru mântuire (v. 5), noi riscăm să le subestimăm importanța și să ne despărțim de alți creștini mai puțin instruiți asupra altor aspecte doctrinare. Dimpotrivă, noi trebuie să fim „cei dintâi în fapte bune”, și aceasta cu un dublu scop: întâi pentru a fi de folos oamenilor (v. 8), apoi pentru a nu fi neroditori (v. 14). Domnul are plăcere să producă roade în viața alor Săi și tot El apreciază natura lor. Bună este numai lucrarea făcută pentru El. Vânzând parfumul pentru a da săracilor, Maria ar fi făcut o faptă bună înaintea ochilor lumii, dar, vărsându-l pe picioarele Domnului, a știut să facă o lucrare bună pentru El (Matei 26.10).